

Štěpán Suchý: Nedemokratické režimy, neformální instituce a sdílení moci

Práce je rozčleněna do šesti kapitol (včetně úvodu a závěru) a celkový rozsah je 146 normostran. Text splňuje všechny formální náležitosti.

Název práce je poněkud zavádějící, protože se z něj vytrácí Střední Asie jako důležitý, cenný a kvalitně zpracovaný empirický rámec autorova bádání nad autoritářskými institucemi. To je o to větší škoda ve světle toho, že se Suchý tak dobře chopil tématu, které je českou politologií víceméně ignorováno. Jednou z funkcí názvu by mělo být text náležitě „prodat“.

Obsahově lze práci vytknout jen málo. Práce je logicky členěna (teoretická kapitola, následovaná obecněji komparativní „středoasijskou“ kapitolou a poté dvě kapitoly-case studies věnované Uzbekistánu resp. Kyrgyzstánu). Autor pracuje s relevantní literaturou. Volí vhodný teoretický rámec (s důrazem na koncepty neopatrimonialismu, klientelismu a patronáže). Problematizuje naivní nakládání s některými analytickými nástroji, které se na Střední Asii typicky aplikují (klan) jakož i některé zjednodušující a zplošťující analýzy fungování středoasijské politiky (jednostranné zdůrazňování primordiálních či regionálních vazeb, paušalizující chápání formálních institucí jako čistě fasádních či dokonce irelevantních, atd.).

Jakkoli název práce slibuje výhradně analýzu neformálních institucí (zde zejména patronáž, klientelismus, korupce, atd.), je sympatické, že autor neopomíjí ani ty formální. Značný důraz je položen na úlohu parlamentů v kontextu vybraných středoasijských nedemokratických režimů, ať již jako velmi slabého a převážně fasádního tělesa, nebo platformy pro selektivní kooptaci, budování prorežimních koalic či redistribuci veřejných zdrojů.

Autor mohl důkladněji (či spíše vůbec nějak) vysvětlit a odůvodnit výběr dvou z pěti středoasijských zemí, což však rozhodně není míněno jako námitka *proti* jeho konkrétní volbě.

Hlavní výhrada se však týká jazykové stránky. Nemyslím tím jen řadu problematických formulací, které jsou patrně daní za to, že se autor mentálně zcela ponořil do relevantní, tedy cizojazyčné literatury. Nemyslím jen různé „torzoidní minimalismy“ typu „*po nezávislosti*“ či „*během Sovětského svazu*“. Rušivé je především obrovské množství různých překlepů a bohužel nezřídka i pravopisných chyb. Alespoň jeden problém se vyskytuje skoro na každé straně. Velkou většinu z nich by přitom autorovi pomohlo eliminovat jen zběžné prolétnutí práce s využitím funkce automatické kontroly pravopisu a gramatiky. To, že se tak autor evidentně neobtěžoval učinit, bohužel svědčí o jisté ležérnosti, která se v důsledku může dostávat do nevhodného napětí se čtenářovými nervy. Automatické funkce jistě nejsou samospásné, exotická cizí jména podtrhuje všechna, takže na „*vyloučení Mirsajdovi frakce*“ nebo „*u zrodu Akajejovi kandidatury*“ možná neupozorní dost důrazně. V případě „*Pokud jsme identifikovaly...*“ nebo „*příbuzní prezidentovi manželky*“ nebo o 1 stránku dál „*Vliv prezidentovi manželky*“ nebo nepomůže zcela jistě. Ale u „*Jižní elity se posléze cítili...*“ (tatáž str.!) již ano.

Přehnaná ležérnost navíc nepáchá škody jen v jazykové oblasti, ale zasahuje i do obsahové. Příkladem je nesprávně nazvaná tabulka 7 (ve skutečnosti se týká *horních* a nikoli *dolních* komor) nebo vyložená spoušť v příjmeních citovaných autorů: opakovaně Ilkhamova namísto Ilkhamov nebo (min. 4krát) Radnitze místo Radnitz.

I navzdory výše uvedeným námitkám je třeba konstatovat, že se jedná o text z politologického hlediska kvalitní a jednoznačně nadprůměrný. Doporučuji jej tedy k obhajobě s hodnocením **výborně**.

V Praze dne 16.6.2013